

Тажженъ споменъ

Беше 29. май 1936. година. Първият слънчев лъч трепна надъ Иванъ башовската махала. И бързо се закри задъ чернитъ облаци. Почна давали силенъ дъждъ. Балканскитъ поточета буйно рухнаха.

Нашето другарче Кънчо Недѣлковъ сладко си спеше. Рано беше станала неговата майка. Тя отиде до леглото и почна леко да го буди: „Стани Кънчо, стани! Време е вече за училище. Другаритъ ти тръгватъ“. Кънчо потърка очитъ си и бързо стана. — Измий се! Взemi лучника отъ полицата и тръгвай! Слушай, Кънчо, да не ходишъ по рѣката да газишъ, чули! Водата е голѣма! Стой си въ училището, и си учи уроцитъ! Азъ ще отида съ добитъка — каза майка му и замина.

Замина и Кънчо съ другаритъ си. Учиа два часа. Въ междучасието, следъ втория часъ, Кънчо отиде на рѣката. Той и другарчето му нагазиха всрѣдъ водата. Другарчето му падна и едвамъ се спаси, а Кънчо още се полюшкваше на единъ камъкъ. Изведнѣжъ, камъкътъ се обърна и той падна въ водата. Тя го повлече надолу. Той протѣгнаше ржце и викаше непростанно: „Олеле, мамо, олеле!“ Мжтната вода го отдѣли отъ милитъ му другари. Тѣ се уплашиха и избѣгаха. Отидо-

ха да съобщятъ на директора. Видѣли го много хора, но никой не можалъ да го спаси. Кънчо се простилъ съ тоя свѣтъ. Водата го удряла въ брѣговетъ. Най подиръ го изхвърлила на пѣска въ село Стокитъ.

Като съобщили на баща му, той заплакалъ. Намѣрилъ една каруца и го докаралъ у дома си.

Кънчовата майка не знаела това и чакала Кънчо. Чакала го да иде при нея съ добитъка. Като се върнала, видѣла го и заплакала. Плакала, но нѣмало кжде. Заплакали и роднинитъ му. На другия денъ тържествено го погребяха. Майка му плачеше и нареждаше: „Кънчо мамо, ти ни бѣше единъкъкъ. Какъ ще те мамо прежали? Какъ ще те татко забрави? Колко много изпита чакахме, ти да ни Кънчо отмѣнишъ“. Отъ скръбъ наоколо всички заплакаха. Майка му никога не ще забрави милото си дете. Всеки денъ тя ще облива гроба му съ горещи сълзи.

Измина вече цѣла година отъ тогава: Нѣма да забравя тази случка. Нѣма да забравя това мило момче, което стана жертва на буйната вода, защото не послуша майка си и учителката си.

Колю Ст. Колевъ,
уч. IV. отд.
м. Стария Кръвеникъ

Пияница

По цѣли дни работеше Иванъ по чуждитъ къщи. Като вземеше нѣкоя пара, тичаше въ кръчмата и се напиваше. Това ставаше всѣка вечеръ. Така стана и тази нощъ. Върна се пиянъ, грохналъ отъ умора. Стаята му бѣше мръсна. Подътъ непосланъ. Съчивата, съ които той си служеше, бѣха закачени на стената. На малкото полу-разглобено креватче, послано съ скжсана черга, стоеше малко неджгаво дете. Върху счупения долапъ бѣше сложена коричка хлѣбецъ и две, три шикета съ лѣкарство. Нѣмо и сѣката момиче бѣше се сврѣло въ единия жгълъ на стаята. Майката и по-голѣмото ѝ момче Милко бѣха седнали на креватчето и чакаха нѣкоя.

Внезапно вратата се отвори и въ стаята влѣзе бащата. Той се затича къмъ болното момиче въ жгълъ, удари му плѣсница, после хвана жена си за ржката и започна да ѝ нанася безжалостни удари. Момичето стана и плахо започна да обикаля изъ стаята. Майката и Милко започнаха да молятъ бащата да не ги бие и да се откаже отъ пиянството.

— Мжо... Татко... чувах се гласоветъ на майката и сина. — Смили се надъ насъ, остави се отъ този лошъ порокъ — пиянството.

— Ще се откажа — каза Иванъ съ разтреперанъ гласъ, следъ като видѣ какъ жена и синъ колѣничили предъ него му се молятъ да се откаже отъ пиянството. — Ще се откажа.

— Закълни се и стой на думата си! — радостно промълви майката.

Иванъ се закле, и устоя на думата си, остави се отъ пиянството. Отъ този денъ настъпи новъ животъ въ семейството му.

Михо Т. Илиевъ,
уч. III. с. Кръвеникъ

Запустѣлата воденица

Земята отдавна се отърси отъ дебелия снѣгъ. Рухнаха обилни пролѣтни дъждове. Всичкитъ долчета и поточета сж изпълнени съ буйна и мжтна вода, която заминава къмъ малката рѣчица Крапецъ. Тѣ заминаватъ старата си приятелка — запустѣлата воденичка. Гуши се тя подъ високия баиръ и старитъ плачуши върби, останали отъ вѣкове, които помнятъ нейната история.

Мълчи воденичката, като че ли иска да изкаже мжкитъ си на буйнитъ води. Нейниятъ

воденичаръ и той застарѣ и я напустна. Напустна я и нейната нѣкогашна оживена работа. Стенитъ ѝ се събориха, бентътъ ѝ се срути, коминчето се изкриви, колелото се счупи.

Мило му е на дѣла Донча, нейниятъ старъ воденичаръ, но какво да прави — старъ е човѣкътъ, за нишо не го бива. Така ще си отиде той, а следъ него и воденичката ще изчезне бавно и мълчешката.

Иванъ Пеневъ,
уч. III. кл. с. М. Вършецъ

Горо, моя горо

Какъ сж драги твойтѣ кръглести поляни
И тамъ, ей, онѣзи извори студени;

И хладътъ приятенъ, въздухътъ чудесенъ
И шепотътъ веселъ, и птичата пѣсенъ.

Ц. Церковски

ХРОНИКА

ПОПРАВКА. При отпечатването на бр. 7. отъ вестника е поставена погрѣшно датата 15 априлъ, вмѣсто 10 май.

На 23 май 1937. г. въ с. Добромирка, Севлиево, се положи основниятъ камъкъ на новостроящото се училище. Присѣтствуваха: Архидерийскитъ намѣстникъ прот. Кривошиевъ, командирътъ на полка г. Боевъ, окол. управителъ г. Каракуневъ, Окол. училищ. инспекторъ г. Генева, учители и ученици отъ общината, гости отъ града и селата и стотици селяни отъ Добромирка.

При тържеството и обѣда се казаха топли, насърчителни думи отъ официалнитъ лица. Мило, сърдечно тържество, каквито рѣдко се виждатъ по нашата земя.

Въ Севлиево т. г. празникътъ на просвѣтата „Св. св. Кирилъ и Методий“ се отпразднува съ подобаваща тържественостъ и при стечение на хиляденъ народъ. На празненството присѣтствува и г-нъ Крачуновъ, главенъ инспекторъ по история и география. Той поднесе топли поздравни на учителството отъ името на Г-нъ Министра на Народната просвѣта.

Редакцията благодари най-чистосърдечно на всички деца, които взеха живо участие въ списването на вестничето било съ статийки, разказчета, стихове, задачи и др.

Нека презъ ваканцията всички се готвимъ трескаво за още по доброто списване на нашето вестниче „Росица“. И, когато на есенъ запѣятъ школитъ звънци, да звънне и пѣсенята на „Росица“ още по чиста, по хубава и весела, откъсната отъ нашитъ сърдца.

И рѣката, и гората, и полето съ цвѣтята, градинитъ съ плодоевъ, овчарчето съ кавала, и колониитъ съ буйния животъ, и всичко, всичко, ще даде най-пѣстъръ и изобиленъ материалъ за вестничето. Довиждане деца, весело прекарване на ваканцията.

Къмъ Габрово

Сутринъ. Изтокъ бледнѣе. После бледнината се превръща въ златна руменина. Показа се и слънцето. То плахо погледна съ едно око презъ раззеленялитъ клони на дърветата. Следъ малко се изви надъ хоризонта като голѣмо кълбо. Огрѣ гърдитъ на земята. Тихъ вѣтрецъ лѣхаше. Листата на дърветата тихо си шушнѣха.

„Чуруликъ, чуруликъ, чуруликъ“, — пѣха птицитъ въ новитъ си гнѣзда. Многобройни пчели хвъркаха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и събираха медъ. Деньтъ бѣше свежъ и жизнерадостенъ.

Азъ, баба и други другари отивахме за Габрово. Ние вървѣхме и слушахме кръшната пѣсенъ на птицитъ. Игриви катерички чевръсто скачаха отъ дърво на дърво и страховно ги гледаха.

Следъ дългъ пѣтъ ето че се показа билото на Старопланина. На него като байракъ се издига паметникътъ на свободата.

Колкото приближавахме планината, толкова ясно се разкриваха скелитъ ѝ гърди.

Птицитъ продължаваха да пѣятъ, пчелитъ да бръмчатъ, листата на дърветата да шуш-

РЕБУСИ И ЗАДАЧИ

Разрешение на задачитъ отъ бр. 7.

1. Не е получено разрешение.
2. Осморкитъ се нареждатъ по следния начинъ за да се получи сборъ 1000.

$$\begin{array}{r} 888 \\ 88 \\ + 8 \\ 8 \\ \hline 1000 \end{array}$$

Гатанки:

1. Не мога да седна въ skutъ си.
2. Не е получено разрешение.
3. Сересъ — чете се обратно.
4. Числото 6.
5. Пиндъ — Индъ.
6. Костенурката.

Дали правилно разрешение:

Н. П. Чакъровъ и П. Кулековъ отъ с. Хирево, П. М. Станевъ, с. Дамянове. Д. Хр. Еневъ, с. Градница. Ат. Ан. Аатнасовъ и Г. Н. х. Ганевъ, Севлиево.

ГАТАНКИ

1. Голо, голо голаче, на skutъ седи та плаче, като клето сираче. Дочуха го момитъ, захвърлиха иглитъ, изкочиха срѣдъ село съ пѣстри китки на чело.

Що е то?

2. Безъ крака, безъ снага, не се вижда, не се чува, бързо лети — не се стига.

Що е то?

3. Дълга, дълга постелана съ дванадесетъ ризи. Главата ѝ въ затвора, снагата ѝ на двора. Отрежи ѝ главата па си хапни отъ снагата.

Що е то?

Кооперативно дѣло

Отъ известно време животътъ на хората стана много тежъкъ. Особено той е непосносимъ за малоимотнитъ. Тѣ обикновено сж изложени на едно безмилостно използване и често цѣлъ животъ се трудятъ, безъ да могатъ да видятъ своитъ нужди задоволени. Напротивъ, въпрѣки прѣкомърния имъ трудъ, живѣятъ винаги въ оскудица. Въ тѣхна помощъ дойде кооперацията, която има за девизъ: „Единъ за всички и всички за единъ“. И наистина тя — кооперацията, замисли за участието на своитъ огнетени деца и като майка отвори широко обятията си, като пожела да приюти всички тѣхъ, приканвайки ги да дадатъ тамъ спестяванията си, производенията си, да получатъ заемъ отъ сжщата — ако отъ тектвѣ иматъ нужда, да правятъ покупки си отъ нея: Защото тя нѣма да злоупотреби съ тѣхнитъ спестявания, защото ще имъ продаде стокитъ — произведенията въобше — на възможната най-висска цена и по такъвъ начинъ ще имъ даде по-голѣмо възнаграждение за натъ, цвѣтята да благоухаятъ, а ние да пжтуваме къмъ Габрово.

Мария Ст. Минева, уч. II. кл.
с. Добромирка

Задачи:

1. Единъ баша и двама синове искатъ да минатъ широка рѣка. Какъ ше минатъ, ако башата тежи 120 кгр., а синоветъ му по 60 кгр., като се знае, че лодката може да носи всичко 120 кгр.

2. На една маса сж запалени 7 свѣщи. Ако изгасимъ 3, следъ 2 часа, колко ще останатъ.

Провѣри аритметическата пирамида

$$\begin{array}{l} 1 \times 9 + 2 = 11 \\ 12 \times 9 + 3 = 111 \\ 123 \times 9 + 4 = 1111 \\ 1234 \times 9 + 5 = 11111 \\ 12345 \times 9 + 6 = 111111 \\ 123456 \times 9 + 7 = 1111111 \\ 1234567 \times 9 + 8 = 11111111 \\ 12345678 \times 9 + 9 = 111111111 \end{array}$$

ЮНАЧЕТА-ТРЕЗВАЧЕТА

Ний сме всички като птички, кръшни пѣсни, пѣемъ, в' миръ любовъ живѣемъ. Ний беди не знаемъ, Алкохолта мразимъ, отъ него се пазимъ.

Ний сме всички като птички, съсъ здрави ржчици, съсъ трезви душички, с'накривени калпачета и всички сме юначета, юначета-трезвачета.

Андрей Първовъ, уч. II. кл.
Рѣховитъ

Смѣшка:

Въ часъ по българи езикъ. Учителътъ: Иванчо, кажи ми сказуемото на изречението „Тихъ вѣтрецъ повѣва“ отъ кое време е.

Иванчо: — Сказуемото на изречението е отъ лѣтно време понеже лѣтно време духа тихъ вѣтрецъ.

И това тя прави защото нейната целъ е: да подпомогне членоветъ си, като пазиспестяванията имъ като зеницата на окоето си; да прибира производенията на сжшитъ и имъ намѣри най-добрия пазаръ; да имъ даде заемъ при най-малка лихва и по такъвъ начинъ ги предпазва отъ безбожнитъ лихвари и найсетне, да продава при една минимална печалба. По-нататъкъ тя учи членоветъ си да съединятъ своитъ усилия и задружно работятъ за постигането на една целъ т. е. съ сбщи усилия да дойдатъ до една по свършенна изработка на производенията имъ.

Човѣчеството вижда въ кооперациятъ свсето спасение и затова ние констатираме все по вече и по-вече да успѣва това хубаво дѣло.

Людмила Ас. Каракунева

уч. III кл., Севлиево

Печатница „Братство“, Севлиево